

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/76/2021
Identifikačné číslo spisu:	8217200647
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8217200647.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej, členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Aleny Prieцelovej v spore žalobcu: Jaroslav Mikula, s miestom podnikania v Bardejove, Ťačevská 602/6, IČO: 43 976 212, zastúpeného JUDr. Ivanom Savčákom, advokátom so sídlom v Bardejove, Partizánska 45, proti žalovanému: HERBAR, s.r.o., so sídlom v Bardejove, Mihaľov 2503, IČO: 35 881 593, zastúpeného JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom so sídlom v Prešove, o zaplatenie 1.315,12 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3Cob/70/2020-216 z 8. apríla 2021 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 1Cb/6/2017-167 z 10. júna 2020 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.315,12 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 413,19 eur od 20. mája 2016 do zaplatenia, zo sumy 238,26 eur od 31. mája 2016 do zaplatenia, zo sumy 448,03 eur od 15. júna 2016 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 215,64 eur od 15. júla 2016 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 2, § 261 ods. 1, 9, § 409 ods. 1, § 411, § 420 ods. 1, § 447, § 448 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 73 písm. a), § 74 ods. 1 písm. f), § 75 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty a § 10 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve. Úroky z omeškania priznal súd žalobcovi podľa ustanovení § 365 ods. 1 a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a ustanovenia § 1 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

3. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo zistenia, že medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim došlo ku konkludentnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy ústnou formou v zmysle ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), na základe ktorej si kupujúci dlhodobejšie prostredníctvom svojich zamestnancov do svojej prevádzky objednával u predávajúceho tovar (zeleninu a ovocie) a predávajúci mu predmetný tovar dodával. Kupujúci uhrádzal predávajúcemu platby za dodaný tovar vždy pri jeho preberaní, prípadne späťne za predošle dodaný tovar pri dodaní ďalšieho tovaru. Následne sa predávajúci a kupujúci dohodli, že predávajúci bude kupujúcemu za dodaný tovar vystavovať faktúry. Kuchári kupujúceho mali oprávnenie na objednanie tovaru, pričom po jeho dodaní a odvážení odkontrolovali množstvo, druh a akosť a následne ceruzkou odsúhlasovali dodaný tovar. Dodacie listy pečiatkovala manažérka prevádzky kupujúceho, prípadne kuchári, avšak kuchári nie vždy tieto dodacie listy podpisovali, resp. vyznačovali ceruzkou správnosť dodaného tovaru. Množstvo objednaného a dodaného tovaru do prevádzky kupujúceho vždy v piatky bolo bežné najmä v období svadieb a osláv, kedy bola väčšia spotreba ovocia a zeleniny.

4. Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania za preukázané, že objednávky tovaru u žalobcu sa vykonávali výlučne telefonicky. Žalobca dodával tovar žalovanému viacerými samostatnými dodaniami, pričom následne súhrnné faktúry (za obdobie 4/2016 - 6/2016) vystavil v zákonnej lehote do 15 dní od konca kalendárneho mesiaca. Žalobca doručil faktúry a pripojené dodacie listy žalovanému. Žalovaný si zaevidoval v kontrolných výkazoch dve (zo štyroch) faktúr vystavených žalobcom, ktoré sú predmetom tohto konania. Množstvo tovaru dodaného žalobcom korešponduje s množstvom tovaru uvádzaným na ním vydaných pokladničných blokoch. V dôsledku vyššie uvedeného súd prvej inštancie považoval žalobu v celom rozsahu za dôvodnú, keďže žalovaný zaevidovaním predmetných faktúr v kontrolných výkazoch uznal nielen fakt, že mu žalobca tovar dodal, ale aj množstvo dodaného tovaru. Zároveň súd konštatoval, že pokiaľ sú podľa názoru žalovaného faktúry vystavené žalobcom nesprávne, a to z dôvodu, že neobsahujú zákonom predpísané náležitosti, nič mu nebránilo faktúry žalobcovi vrátiť a reklamovať ich nedostatky ešte pred začatím samotného súdneho konania, prípadne iniciovať správne konanie u správcu dane. Keďže žalovaný bol s plnením svojho dlhu žalobcovi v omeškaní, súd priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške uplatnenej žalobou.

5. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/70/2020-216 z 8. apríla 2021 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 1Cb/6/2017-167 z 10. júna 2020 ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) a druhým výrokom priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd primárne konštatoval, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil.

6. Vo veci odvolacej námietky, ktorou namietal porušenie práva na spravodlivý proces spočívajúcej v neexistencii racionálneho dôvodu na výsluchy jeho bývalých zamestnancov - kuchárov, ako aj prenesenie povinnosti preukazovať dodanie tovaru na tretie osoby, odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že návrh žalobcu na výsluch svedkov O. O. a Q. O. bol reakciou na argumentáciu žalovaného uvedenú v jeho vyjadrení z 23. februára 2017, že k prevzatiu tovaru v množstve tvrdenom žalobcom nikdy nedošlo a žalobcom tvrdený dodaný tovar sa mu javí ako zjavne navýšený oproti dodávkam tovaru z transakcii medzi stranami z neskoršieho obdobia. Odvolací súd ďalej podotkol, že výsluchom týchto svedkov nemalo byť preukázané dodanie tovaru, ale množstvo dodaného tovaru, ktoré žalovaný aj napriek predloženým listinným dôkazom zo strany žalobcu spochybňoval. Skutočnosť, že výpoveďami svedkov, ktorí boli zamestnancami žalovaného, malo byť preukázané tvrdenie žalobcu, však nebolo možné hodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces, pretože aj takýto dôkaz je v súlade s §187ods.1 CSP, podľa ktorého za dôkaz môže slúžiť všetko, čo

môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Rovnako odvolací súd posúdil aj dôkazy, ktorými boli pokladničné doklady o nákupe tovaru za obdobie 04/2015 až 08/2015 a účtovnú evidenciu od iných dodávateľov ovocia a zeleniny za obdobie od 04/2016 až 06/2016, ktoré mali takisto preukazovať obvyklé množstvo tovaru objednávaného, resp. kupovaného žalovaným.

7. Odvolací súd nepovažoval námietku žalovaného, že svedkovia O. O., Q. O. a O. Y. nevypovedali monológom, pričom súd prvej inštancie ich k tomu ani nevyzval, za dôvodnú. Odvolací súd dôvodil tým, že nezákonne získaným dôkazom môže byť v zásade čokoľvek, pri získaní čoho došlo k porušeniu zákona. Aj keď súd prvej inštancie nevyzval svedkov, aby súvisle opísali všetko, čo vedia o predmete výsluchu, odvolací súd mal za to, že takéto pochybenie súdu prvej inštancie nemožno hodnotiť ako okolnosť, pre ktorú by pri získaní týchto dôkazov (výpovedí svedkov) došlo k porušeniu zákona.

8. Ohľadne námietky spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd sčasti dal za pravdu žalovanému v tom, že hoci žalobca predložil súdu prvej inštancie ako prílohy žaloby kópie dodacích listov, avšak z výpovede žalobcu na pojednávaní konanom 3. mája 2018 vyplynulo, že po odvážení tovaru a jeho odsúhlasení kuchár, ktorý tovar prevzal, vzal dodací list, odišiel s ním za zodpovednou pracovníčkou, pričom v tom čase tam boli dve takéto pracovníčky, jedna mala na starosti účtovníctvo a druhá mala na starosti prevádzku, jedna z nich potvrdila dodací list pečiatkou žalovaného, jedno vyhotovenie dodacieho listu si vzal on, jedno ostalo žalovanému (č. I. 77 spisu). Odvolací súd ohľadne daného poukázal aj na výpoveď svedka Q. O. z pojednávania konanom 28. mája 2019, z ktorej vyplynulo, že dodacie listy niekedy podpisoval a niekedy ich vyznačil pečiatkou na recepcii alebo ich opečiatkovala p. K. v kancelárii (č. I. 103 spisu). Odvolací súd považoval za irelevantnú aj argumentáciu žalovaného, že súd prvej inštancie nereflektoval na jeho požiadavku, aby sa žalobca vyjadril, komu dodaný tovar odovzdal, keď obaja vypočutí svedkovia uviedli, že oni ho neprevzali a prevzatie tovaru poprela aj jeho manažérka pani K., pretože z výpovedí oboch svedkov - bývalých zamestnancov žalovaného (kuchárov) mal za preukázané, že tovar od žalobcu, resp. jeho zamestnanca preberali práve títo svedkovia.

9. Pokiaľ bolo podľa žalovaného neprípustné, aby súd prvej inštancie konštatoval, že pečiatky na dodacích listoch sú postačujúce aj napriek tomu, že predložené faktúry a dodacie listy neobsahujú zákonom vyžadované náležitosti, odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie neposudzoval správnosť predložených dokumentov podľa zákona o účtovníctve, ale zisťoval, či žalobca dodal alebo nedodal tovar žalovanému. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že zaevidovanie faktúr v kontrolnom výkaze samo o sebe nie je možné považovať za uznanie nároku, odvolací súd poukázal na skutočnosť, že v kontrolnom výkaze sa uvádzajú údaje o uskutočnených a prijatých zdaniteľných obchodoch na základe vyhotovených a prijatých faktúr o dodaní tovarov a služieb, z ktorých v tuzemsku vznikne platiteľovi DPH povinnosť platiť daň a z ktorých platiteľovi DPH vznikne právo na odpočítanie dane, z čoho jednoznačne vyplynulo, že predmetné faktúry musel mať žalovaný k dispozícii, a teda mal vedomosť o nakúpenom tovare.

10. Ohľadne výkladu ustanovenia § 75 ods. 1 zákona o DPH uskutočneného žalovaným odvolaciu súdu nebolo zrejmé, ako žalovaný dospel k záveru, že predmetné ustanovenie vo svojej hypotéze predpokladá obchod medzi platcom a neplatcom DPH. Odvolací súd ohľadne uvedeného konštatoval, že podľa tohto ustanovenia platiteľ a zdaniteľná osoba, ktorá nie je platiteľom, môže vyhotoviť za viac samostatných dodaní tovaru alebo služby alebo za viac platieb prijatých pred dodaním tovaru alebo dodaním služby súhrnnú faktúru, ktorá môže pokrývať najviac obdobie kalendárneho mesiaca; faktúra sa musí vyhotoviť do 15 dní od skončenia kalendárneho mesiaca. Teda táto úprava sa vzťahuje rovnako na platiteľa ako aj na zdaniteľnú osobu, ktorá nie je platiteľom, avšak nijako sa nedotýka obchodov medzi platcom a neplatcom DPH.

11. Vo veci námietky žalovaného namietajúc aj výrok o trovách, odvolací súd argumentoval jednotlivými pojednávaniami s účelom vyvrátenia tvrdenia žalovaného, že konanie žalobcu bolo neúčelné. Odvolací súd poukázal na pojednávanie zo dňa 3. mája 2018, ktoré bolo odročené za účelom vykonania

dokazovania na návrh žalobcu, pretože zo zápisnice z tohto pojednávania vyplynulo, že súd odročil toto pojednávanie na neurčito za účelom vyčkania návrhov žalovaného na vykonanie dokazovania a následného znovu predvolania právnych zástupcov strán konania. Rovnako za sčasti zavádzajúce považoval odvolací súd aj tvrdenie žalovaného, že pojednávanie zo dňa 28. mája 2019 bolo odročené za účelom vykonania dokazovania na návrh žalobcu, pretože zo zápisnice z tohto pojednávania síce vyplynulo, že právny zástupca žalobcu navrhol vykonanie dôkazu predložením kontrolného výkazu, avšak z vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného zaznamenaného v tej istej zápisnici vyplynulo aj to, že opakovane tieto listiny od žalovaného žiadal, avšak márne. Odvolací súd konštatoval, že aj toto odročenie pojednávania bolo v konečnom dôsledku zapríčinené pasivitou žalovaného a napokon aj odročenie pojednávania zo dňa 28. augusta 2019, ktoré bolo podľa žalovaného odročené za účelom vykonania dokazovania na návrh žalobcu, bolo podľa názoru odvolacieho súdu zapríčinené do značnej miery tým, že právny zástupca žalovaného nedokázal od žalovaného získať kontrolné výkazy.

12. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Žalovaný odvolaciemu súdu vytkol, že jeho postupom bolo porušené právo žalovaného na riadne a dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako aj právo na vysporiadanie sa so všetkými tvrdenými skutočnosťami v konaní, nakoľko odvolací súd podľa neho nechal odpovede ani na elementárne otázky položené odvolaním a z tohto pohľadu ho považuje za arbitrárne a tendenčné. Podľa neho žalobca nebol schopný podať žalobu v stave, aby v nej opísané skutkové tvrdenia a pripojené listinné dôkazy boli spôsobilé priviesť jeho úspech v konaní. Súdu prvej inštancie vytkol výsluch svedkov - kuchárov (bývalých zamestnancov dovolateľa) z dôvodu prenesenia povinnosti na tretie osoby týmto spôsobom preukazovať dodanie tovaru. Podľa neho z konania nevzišla odpoveď na otázku, že žalobca nedisponuje vierohodnými dokladmi na preukázanie správnosti svojich tvrdení. Výsluchy svedkov O. O., Q. O. a O. Y. označil za nezákonné dôkazy z dôvodu, že súd prvej inštancie daných svedkov na pojednávaní zo dňa 28.05.2019 nevyzval podľa § 202 ods. 1 CSP, aby súvisle opísali všetko, čo vedia o predmete výsluchu. Podľa dovolateľa súd prvej inštancie v dôsledku porušenia vyššie uvedeného ustanovenia nemal vôbec prihliadať na vykonané výsluchy - dôkazné prostriedky, nakoľko boli získané v rozpore so zákonom. Konštatovanie odvolacieho súdu vo veci nedodržania postupu súdu prvej inštancie v spojitosti s výsluchom svedkov označil za nepresvedčivé. Ďalej namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho tvrdením ohľadne evidovania dvoch zo štyroch faktúr v kontrolnom výkaze v tom zmysle, že nechal do úvahy, že konanie účtovníka nepodlieha overovaniu pravdivosti vystavenej faktúry a jej zaevidovanie samo o sebe nie je možné považovať za uznanie nároku.

14. V spojitosti s porušením práva na spravodlivý proces dovolateľ ďalej namietal, že tvrdenie odvolacieho súdu nezodpovedá priebehu dokazovania, ak uviedol, že výsluchom svedkov nemalo byť preukázané dodanie tovaru, ale množstvo jeho dodania, ktoré žalovaný aj napriek predloženým listinným dôkazom zo strany žalobcu spochybňoval. Dané tvrdenie žalovaný považuje za nesprávne, nakoľko otázky na svedkov smerovali k preukázaniu, kto mal tovar od žalobcu prevziať. Mal za to, že on ako žalovaný účinne poprel pravosť dodacích listov s vyjadrením pochybnosti o zneužití jeho pečiatky. Nesúhlasí so záverom súdov nižšej inštancie, že pri posúdení veci vychádzali z výpovedí svedkov - kuchárov, že dodacie listy pečiatkovali oni alebo manažérka hotela, keďže p. K. ako manažérka hotela sama uviedla, že ona dodaný tovar neprevzala. Podľa žalovaného ani jedno rozhodnutie súdu nižšej inštancie nevedelo odpovedať, resp., že nebolo preukázané, že kto by mal tovar od žalobcu prebrať. Ďalej namietal absenciu podpisu na dodacích listoch a v tejto spojitosti poukázal aj na zákonom vyžadované náležitosti faktúry a dodacieho listu poukazujúc na § 10 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve a súčasne namietajúc nesprávne aplikovanie § 75 ods. 1 zákona o DPH.

15. Ohľadne napadnutého výroku o trovách konania žalovaný v rámci dovolania v tejto časti argumentoval tým, že ak dôvodom odročenia pojednávania konaného dňa 3.05.2018 bol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania, a z toho istého dôvodu bolo odročené aj pojednávanie zo dňa 28.05.2019

(vykonanie dokazovania na návrh žalobcu za účelom predloženia kontrolných výkazov od žalovaného), nebolo podľa neho možné, aby zo strany súdu prvej inštancie bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu, pričom ani konštatovanie odvolacieho súdu odkazujúceho na jeho pasivitu nepovažoval za správne v tomto smere týkajúc sa pojednávania konaného dňa 28.08.2019.

16. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý považuje žalovaným podané dovolanie za nedôvodné. Rozhodnutie súdov nižšej inštancie považuje za vecne správne, riadne zdôvodnené v súlade s rozhodovacou praxou súdov s tým, že sa podľa neho dostatočným spôsobom vysporiadali s dôkazmi.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

18. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

20. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

21. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolačný súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

22. Dovolaateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, pričom túto vadu videl jednak v porušení procesného postupu súdu prvej inštancie vyplývajúceho z ustanovenia § 202 CSP vo vzťahu k výsluchu svedkov O. O., Q. O. a O. Y., zároveň namietajúc nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie odvolacieho súdu ohľadne vykonania vyššie uvedených výsluchov; nevyporiadanie sa so všetkými tvrdenými skutočnosťami v konaní, nakoľko odvolací súd podľa neho nedal odpovede ani na elementárne otázky položené odvolaním majúť tým na mysli nezodpovedanie jeho otázky žalobcom, že komu dodaný tovar odovzdal, keď obaja vypočutí svedkovia popreli jeho prevzatie a to vrátane manažérky hotela. Ohľadne evidovania dvoch zo štyroch faktúr v kontrolnom výkaze nesúhlasil s tým, že konajúce súdy nevzali do úvahy, že konanie účtovníka nepodlieha overovaniu pravdivosti vystavenej faktúry, a že jej zaevidovanie samo o sebe nie je možné považovať za uznanie nároku ako aj nevyporiadanie sa s námietkou, že nedisponuje vierohodnými dokladmi na preukázanie správnosti svojich tvrdení. V ostatnom namietal nesprávne hodnotenie dokazovania a to v spojitosti s vykonanými výsluchmi bývalých zamestnancov, predložených dodacích listov namietajúc ich nedôveryhodnosť aj z pohľadu absencie požadovaných náležitostí podľa § 10 ods.

1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve a nesprávnosť aplikácie § 75 ods. 1 zákona o DPH.

23. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP možno zahrnúť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (nielen na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky odvolateľa zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, pričom k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou či svojvoľnosťou - vid' napr. II. ÚS 419/2021), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). V súvislostiach vymedzenia prípustnosti dovolania podľa § 420 f CSP je kľúčovým pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle judikatúry ústavného súdu však iný pojem ako procesný postup, a to „právo na spravodlivý proces“ so všetkými jeho obsahovými atribútmi a garanciami v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Všeobecné súdy teda pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre stranu sporu. Jednotlivec sa totiž obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej ochrany jeho ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv (II. ÚS 419/2021). Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 421 f CSP v zmysle vyššie uvedenej aktuálnej judikatúry ústavného súdu možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru pojednania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, body 37 až 41).

24. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

25. Dovolací súd sa najprv zaoberal dovolacou námietkou týkajúcej sa namietaného porušenia ustanovenia § 202 ods. 1 CSP zo strany súdu prvej inštancie, keďže nevyzval svedkov, aby súvisle opísali všetko, čo vedia o predmete výsluchu.

26. Podľa § 202 ods. 1 CSP súd vyzve svedka, aby súvisle opísal všetko, čo vie o predmete výsluchu. Následne môžu svedkovi klásť otázky strany, súd a so súhlasom súdu aj iné subjekty prítomné na pojednávaní. V zmysle tohto ustanovenia je postup pri výsluchu svedka taký, že najskôr svedok opíše na výzvu súdu súvisle všetko, čo vie o predmete výsluchu z vlastnej skúsenosti, t. j. čo podľa vlastného zmyslového vnímania videl alebo počul. Nie je vhodné, aby bol svedok počas tejto časti svojej výpovede prerušovaný otázkami alebo protokoláciou. Po opísaní veci svedkom kladú otázky svedkovi strany (vychádza sa z princípu kontradiktórnosti a z pojednacieho princípu), následne sa súd opýta na okolnosti, ktoré sú potrebné na doplnenie výpovede, a následne so súhlasom súdu iné subjekty prítomné

na pojednávaní.

27. Dovolací súd k predmetnému uvádza, že síce súd prvej inštancie pri výsluchu svedkov O. O., Q. O. a O. Y. nedodrжал postup stanovený v § 202 ods. 1 CSP tým, že daní svedkovia nevypovedali najskôr tzv. monológom, ale im boli priamo kladené otázky, avšak aj napriek tomu má za to, že uvedená vada spočívajúca v procesnom pochybení súdu prvej inštancie ešte sama o sebe nemusí znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. Podľa dovolacieho súdu je nutné pri posúdení daného získaného dôkazu prihliadnuť na všetky okolnosti, za ktorých došlo k vykonaniu predmetného dôkazu berúc do úvahy najmä okolnosti, za ktorých bol dôkaz obstaraný za účelom preverenia jeho kvality a dôveryhodnosti, nakoľko súdne konanie predstavuje so všetkými obstaranými dôkazmi jeden celok po posúdení každého dôkazu jednotlivo a všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 28.05.2019, okrem nedodržania vytknutého postupu konajúceho súdu podľa § 202 ods. 1 CSP, nevyplynuli iné skutočnosti, ktoré by boli schopné spochybniť priebeh výpovede, resp. výpoveď vyššie uvedených svedkov, nakoľko predmetní svedkovia spontánne odpovedali na kladúce otázky, či zo strany právneho zástupcu žalobcu alebo zo strany právneho zástupcu žalovaného. Klásť otázky svedkom súd umožnil rovnako obom sporovým stranám, čiže v tomto smere nebola ani jedna zo sporových strán ukrátená na svojich právach v procese dokazovania výsluchom svedkov. Ani žalovaný v priebehu konania nenamietal iné skutočnosti, na základe ktorých by spochybnil vierohodnosť, či presnosť, za ktorých súd prvej inštancie zaobstaral dôkaz formou výpovede vyššie uvedených svedkov, prípadne, že by bol pri kladení otázok, či možnosti vyjadriť sa k vykonaným výsluchom, súdom znevýhodnený. V tomto smere hodnotí dovolací súd vykonanie výsluchov svedkov z pohľadu realizácie práv strán sporu v tomto procese dokazovania za spravodlivé. V tejto súvislosti per analogiam dovolací súd poukazuje na právny záver Ústavného súdu Slovenskej republiky, ku ktorému dospel v rámci svojho rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 201/2020 nasledovného znenia „, postup pri realizácii výsluchu svedka, ktorý je v kolízii s obsahom ustanovenia § 199 ods. 1 Civilného sporového poriadku ("Súd dbá, aby výpoveď svedka nebola ovplyvnená jeho prítomnosťou na pojednávaní. Každého svedka súd vyslúchne samostatne, v neprítomnosti svedkov, ktorých ešte nevyslúchol."), ešte nemusí sám osebe automaticky znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. Posúdenie dôveryhodnosti takejto svedeckej výpovede si vyžaduje preskúmanie konkrétnych okolností, za akých bola svedecká výpoveď podaná, a ich následné komplexné vyhodnotenie, ktoré môže poskytnúť objektívny záver o kvalite takéhoto svedectva.“ Rovnako poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len "ESLP"), podľa ktorého „, dohovor aj keď zaručuje právo na spravodlivý proces, neupravuje otázku prípustnosti dôkazov ako takú a považuje ju za oblasť v prvom rade spadajúcu do vnútroštátnej úpravy. Samou osebe teda nemusí byť porušením práva na spravodlivý proces skutočnosť, že dôkaz bol získaný v rozpore s vnútroštátnym právom (pozri rozsudok ESLP vo veci Schenk proti Švajčiarsku z 12. júla 1988, č. 10862/84).“ V nadväznosti na to ďalej ESLP okrem iného vysvetlil, že pri zisťovaní, či bolo konanie spravodlivé ako celok, je potrebné skúmať predovšetkým kvalitu dôkazu vrátane toho, či okolnosti, za ktorých bol dôkaz obstaraný, vrhajú tieň pochybnosti na jeho vierohodnosť alebo presnosť (pozri rozsudok ESLP vo veci Heglas proti Českej republike z 1.3.2007, č. 5935/02).

28. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že aj keď súd prvej inštancie opomenul vyzvať svedkov, aby súvisle opísali všetko, čo vedia o predmete výsluchu, nemalo to následný dopad na kvalitu ich podanej svedeckej výpovede, nakoľko daní svedkovia vypovedali komplexne, zrozumiteľne, teda na kvalitu ich výpovede uvedený postup nemal negatívny dopad, a zároveň postup súdu pri vykonaní tohto dokazovania bol vo vzťahu k stranám sporu rovnaký a nikoho nezvýhodňujúci. To, že súd prvej inštancie čiastočne pochybil vo veci porušenia § 202 ods. 1 CSP, nemôže viesť k výslovnému neprihliadnutiu na svedecké výpovede vyššie uvedených svedkov, ak nie sú iné pochybnosti o dôveryhodnosti, kvalite, či presnosti a spravodlivosti procesu tohto zaobstaraného dôkazného prostriedku.

29. Vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie pre nedostatok ich odôvodnenia, dovolací súd pripomína, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní

(§ 378 ods. 1 CSP). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 393 CSP. Dovolací súd upozorňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. V nadväznosti na uvedené dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Tak isto odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom skúmania v dovolacom konaní (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil resp. sa nezaoberal s odvolacou argumentáciou žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu konkrétne z bodu 11. vyplýva, že súd sa zaoberal odvolacou argumentáciou spočívajúcej v neexistencii racionálneho dôvodu na výsluch jeho bývalých zamestnancov (kuchárov), ako aj namietaným prenesením povinnosti preukazovať dodanie tovaru na tretie osoby. Teda nemožno povedať, že by sa odvolací súd nezaoberal predmetnou odvolacou námietkou žalovaného. Uvedené sa týka aj ďalšej odvolacej námietky týkajúcej sa spochybňovania pravosti dodacích listov, ohľadne ktorých sa odvolací súd vyjadril v rámci bodu 15. odôvodnenia svojho rozhodnutia a taktiež odvolací súd reagoval aj na jeho odvolaciu námietku, na základe ktorej sa dožadoval vyjadrenia od žalobcu, že komu dodal tovar, ak obaja vypočutí svedkovia uviedli, že ho neprevzali, pričom prevzatie poprela aj manažérka hotela (viď bod 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Ďalej z bodu 18. a bodu 19. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa zaoberal odvolacou argumentáciou žalovaného spočívajúcej v namietaní absencie zákonom požadovaných náležitostí predložených faktúr a dodacích listov. Taktiež sa zreteľne vyjadril k zaevidovaniu faktúr v kontrolnom výkaze a dané aj riadne zdôvodnil. Dovolaciemu súdu ohľadne predmetného dovolacieho dôvodu spočívajúceho v namietaní arbitrárnosti rozhodnutí súdov nižšej inštancie nezostáva nič iné ako len uviesť, že žalovaný svojou dovolacou argumentáciou vyjadril len svoju nespokojnosť s výsledkom sporu v jeho neprospech, ktorá však nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP.

30. Dovolateľ ďalej namietal vecný obsah rozhodnutí súdov nižšej inštancie, spôsob, ako súdy posúdili žalobcom uplatnený nárok a jeho opodstatnenosť, resp. vyjadril svoju všeobecnú nespokojnosť s vecným posúdením nároku žalobcu, a to najmä ohľadne hodnotenia vykonaného dokazovania a záverov z neho súdmi prijatých, počnúc výpoveďami svedkov, predložených faktúr a dodacích listov namietajúc, že neobsahujú zákonom požadované náležitosti v zmysle osobitného zákona o účtovníctve, ako aj prosté spochybňovanie zisteného skutkového stavu tvrdiac, že žalobca neuviedol komu odovzdal dodaný tovar, poukazujúc na výpovede svedkov a manažérky hotela s úmyslom poprieť skutočnosti preukázané vykonaným dokazovaním, na základe ktorých súd prvej inštancie dospel k svojim skutkovým zisteniam.

31. S ohľadom na uvedené dovolací súd dopĺňa, že pokiaľ dovolateľ súdom vytýka nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, či jednostranné hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech žalobcu, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

32. V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že zákon vychádza zo zásady voľného

hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaca úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Uvedené nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, čo však dovolateľ nenamietal. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovolaním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Teda námietka dovolateľa k spôsobu hodnotenia vykonaného dokazovania, vzhľadom na uvedené, nie je dôvodná.

33. Dovolací súd dodáva, že vo veci konajúce súdy, tak súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací, vykonané dôkazy dostatočne jasne a zrozumiteľne vyhodnotili v písomnom odôvodnení svojich rozhodnutí, rešpektujúc zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

34. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že konajúce súdy nesprávne dospeli k záveru, ak zaevidovanie dvoch faktúr v kontrolnom výkaze považovali za uznanie nároku, kým žalovaný tvrdí, že konanie účtovníka nepodlieha overovaniu pravdivosti vystavenej faktúry a jej zaevidovanie samo o sebe nemožno považovať za uznanie nároku, ide o proces zisťovania skutkového stavu veci na základe vyhodnocovania vykonaných dôkazov a jeho následné právne posúdenie podradením zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu upravujúcu konkrétnu, prejednávanú problematiku, cez výklad príslušného ustanovenia. Posudzovanie odlišných právnych názorov, aj keby jeho výsledkom boli prípadne nesprávne právne závery súdov, by existenciu procesnej vady konania podľa § 420 písm. f/ CSP, nezakladalo, ani nezakladá. Predmetné konštatovanie sa týka aj dovolacej námietky žalovaného, ktorou namietala nesprávnosť aplikácie § 75 ods. 1 zákona o DPH, ako aj zákona o účtovníctve.

35. V posudzovanej veci je dovolaním napadnutý aj výrok, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania. Vo vzťahu k tejto námietke, ktorou dovolateľ odôvodňuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd má za to, že žalovaný v tejto časti len zopakoval odvolaciu argumentáciu. Vyjadril všeobecnú nespokojnosť so záverom odvolacieho súdu bez toho, aby adekvátnym spôsobom uviedol, v čom vidí porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 431 ods. 1, 2 CSP. Dovolací súd ešte zdôrazňuje, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa zaoberal jeho odvolacou argumentáciou a svoj záver ohľadne priznania náhrady trov konania úspešnému žalobcovi v plnom rozsahu riadne a presvedčivo odôvodnil. I v tejto časti dovolania možno dospieť k záveru, že vlastne namietala nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu trov konania, čo však nespadá pod prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP. Nesprávne právne posúdenie je možné namietiť len podľa § 421 CSP, pričom musia byť zároveň splnené i ďalšie podmienky prípustnosti podať dovolanie z tohto dôvodu. Takýto dôvod však dovolateľ v podanom dovolaní nenamietol, preto sa prípustnosťou a dôvodnosťou dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci dovolací súd nemohol zaoberať.

36. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie CSP a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

37. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, a preto mu dovolací súd priznal voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.